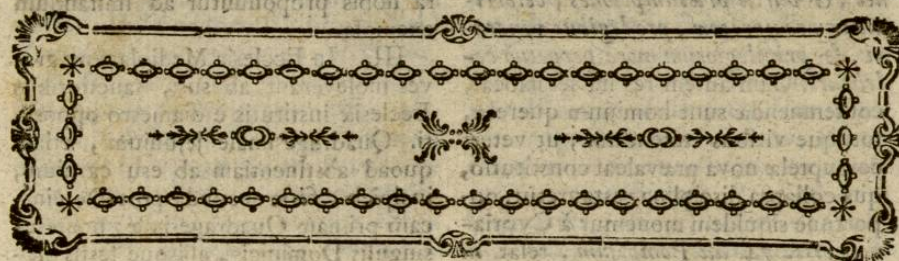

INDEX LIBRORUM ET CAPITUM.

suarum administratione versantes, & ad rectum eorum muneris im-
plementum; ubi de petitione Coadjutoris, aut Episcopi Suffraganei. . . 282.
CAP. XV. De postulatis, quibus alia extraordinaria subsidia in Epis-
coporum levamen, seu aliqua honoris insignia, ad Ecclesiarum de-
cus augendum, petuntur. . . . . 290.
CAP. XVI. De postulatis Episcoporum, qui aliquando in relatione status
Ecclesiae facultatem petunt abdicandi Episcopatum, aut se ad aliam Ec-
clesiam transferri rogant; deque nonnullis controversiis occasione trans-
lationis hujusmodi excitatis, & à sacra Congregatione definitis. . . . . 303.
CAP. XVII. De postulatis respicientibus absurda quaedam, seu scan-
dala à diocesi eliminanda. . . . . 312.
CAP. XVIII. De postulatis ad Indulgentias, festorumque dierum cul-
tum pertinentibus. . . . . 319.
CAP. XIX. De postulato proposito quoad onus ministrandi Sacra-
menta Fidelibus peste infectis, dum ea grassatur; ac de modo mi-
nistrationis tunc temporis peragenda. . . . . 329.
CAP. XX. De postulatis spectantibus ad Christifideles Turcarum im-
perio subjectos. . . . . 349.
CAP. XXI. De postulato proposito circa matrimonia in infidelitate con-
tracta ab iis, qui postea ad Christianam Religionem convertuntur. . . 358.
CAP. XXII. De postulato proposito circa matrimonium inter duos
Calvinistas in Transylvania contractum, cum alter ex iis, ejurata
haeresi, ad Fidem Catholicam conversus esset. . . . . 386.
CAP. XXIII. De postulatis aliquando propositis circa praesentiam Parochi
in matrimonii celebratione; & de matrimoniis conscientiae nuncupatis. . 377.
CAP. XXIV. De nonnullis postulatis ad rem beneficiariam spectantibus. 386.
CAP. ULT. De facultate imminuendi, seu reducendi legata Missarum,
quam Episcopi saepe in relatione status suarum Ecclesiarum sibi concedi
postulant. . . . . 400.

DE SYNODO
DIOECESANA
LIBER UNDECIMUS.

DE NOVITATE ET SEVERITATE, QUAE IN CONSTITUTIONIBUS
SYNODALIBUS EVITANDAE SUNT; UBI MULTA DE HUIUSMODI
NOTIS ALIQUANDO SYNODALIBUS CONSTITUTIONIBUS

IMMERITO INUSTIS.

CAPUT PRIMUM.

*De falsa novitatis nota, quae Synodalibus Constitutionibus quan-
doque inuritur; ubi de Constitutionibus Sancti Caroli Bor-
romaei pro sua Ecclesia Mediolanensi.*

Divertitur rerum experi-
entia, compertum
est, Episcoporum
Constitutiones, e-
tiam in Synodis pro-
mulgatas, hoc nomi-
ne plerumque tradu-
ci, quod antiquis, & jamdiu receptis po-
puli moribus adversentur, atque invi-
sam novitatem in Dioecesim inducant,
qua ejusdem jura infringantur, & pu-
blica quies perturbetur. Verum cum
eadem aequa lance librantur, maxime
conformes deprehenduntur sanctissi-

Tom. II.

mis Ecclesiae institutis, quorum fortas-
se memoriam obliteravit prava consue-
tudo, quae praecedentium Episcoporum
socioordia, in Dioecesim irrepsit, & tam
altas egit radices, ut quae legis praeva-
ricatio est, pro lege haberi coeperit.
Nam mala consuetudo (ajebat Nico-
laus I. *Epist. ad Hincmarum Archi-
episcopum Remensem, t. 5. Collectio-
nis Harduini col. 646*) *quae non mi-
nus, quam perniciose corruptela, vi-
tanda est, nisi citius radice evellatur,
in privilegiorum jus ab improbis
assumitur; & incipiunt praevaticio-*

A

nes,

nes, & variæ præsumptiones, celeritè non compressæ, pro legibus venerari, & privilegiorum more perpetuè celebrari. Cùm autem res ita se habeat, contemnendæ sunt hominum querelæ, totisque viribus enitendum, ut veteri corruptelæ nova prævaleat constitutio, qua collapsa disciplina restauretur; oportune siquidem monemur à Cypriano *epist. 74. ad Pomp. j. rel. in Can. 8. dist. 8. Consuetud. quæ apud quosdam obrepserat, impedire non debet, quominus veritas prævaleat & vincit. Nam consuetudo sine veritate, vetustas erroris est; propter quod, relicto errore, sequimur veritatem; & rursus ab Augustino lib. 3. de Baptismo contra Donatistas cap. 5. relato ead. dist. Can. 6. Revelatione facta veritatis, cedat consuetudo veritati; quia & Petrus, qui prius circumcidabat, cessit Paulo veritatem prædicanti.*

II. Haud equidem inficiamur, potuisse antiquas leges contraria consuetudine abrogari, nec quandoquæ renovari posse absque populi offensione, quam omni studio præcavendam prudentia suadet. Verùm hæc locum sibi vindicant, cùm consuetudo est rationalis, & legitime præscripta, uti inquit Gregorius IX. in *Cap. final. de consuetudine*; numquam verò rationabiles esse possunt quædam consuetudines, eæque præsertim, quæ præcipuas labefactant leges, quibus Ecclesiasticæ disciplinæ nervus continetur; has enim omnes irritas pronuntiavit Innocentius III. in *Cap. 5. de consuetudine*, inquiens: *Nos igitur, cognito, quod ex tali consuetudine, si qua foret, disrumperetur nervus Ecclesiasticæ disciplinæ, ipsam, de consensu Fratrum nostrorum, duximus irritandam.* Has porò consuetudines eradicandas dicimus, spreisque improborum hominum querelis sustinendas constitutiones asserimus, quibus illis obsistitur; qua in re plu-

ra nobis proponuntur ad imitandum exempla.

III. In Ecclesia Mediolanensi graves inoleverant abusus, sanctoribus Ecclesiæ institutis è diametro oppositi. Quadragesimale jejuniùm, etiam quoad abstinentiam ab esu carniùm, incipiebat feria secunda post Dominicam primam Quadragesimæ; præterea singulis Dominicis, aliisque festis diebus, per Quadragesimam, & annum occurrentibus, publica exhibebantur spectacula, ludicræ pugnæ, saltationes, aliique ludi in plateis, etiam iis horis permittebantur, quibus in Metropolitana Ecclesia divina persolvebantur Officia; ea in Templis desiderabatur modestia, quam & loci sanctitas, & divina, quæ inibi celebrabantur, mysteria exposcunt. Adeo pestilentes corruptelas è florentissimo, quem excolebat Domini agro, propulsare curavit S. Carolus Borromeus, novisque editis sanctionibus edixit, Dominica prima Quadragesimæ, quæ antepaschalis jejunii caput est, à vetitis cibis abstinentium; dierum festorum religionem nullo spectaculorum saltationum, aut ludorum genere violandam, eo potissimum tempore, quo fideles in Ecclesiam convenire, rebusque divinis intentius vacare solent; quo verò magis à Deo dicatis locis omnis irreverentiæ, & inmodestiæ occasio arceretur, diversas stationes in Templis parari jussit, in quibus viri à scæminis separati orarent. Nihil in his statutis non sanctum, nihil à pristinis Christianorum moribus alienum, nihil quod vetustissimis, ac ipsi Ecclesiæ coævis legibus non esset jam antea imperatum.

IV. Etenim ad quadragesimale jejuniùm quod attinet, illud sex ad minus integras hebdomadas semper, ac ubique fuisse complexum, testatur Cassianus *colat. 21. cap. 24.* ubi Germa-

manus Abbas Theonam interrogat his verbis: *Quid causæ est, ut sex hebdomadibus Quadragesima celebretur, licet in quibusdam provinciis religionis forsitan propensior cura adjecisse hebdomadam etiam septimam videatur?* Quænam autem fuerint ea loca, in quibus ad septem hebdomadas protraheretur, explicat Sozomenus *lib. 7. cap. 19.* inquiens: *Alii verò septem hebdomadas computant, ut Constantinopoli, & per cunctas ad circuitu provincias, usque ad Phanicem.* Cujus diversitatis ratio inde profecta est, quod hisce in provinciis non solum dies Domini, sed etiam omnia Sabbatha, uno excepto, à diebus esurialibus subtraherentur, quibus subductis, sex & triginta dies remanebant jejuniò persolvendi, quemadmodum alibi, ubi soli dies Domini sex hebdomadarum jejuniò eximebantur. Quod autem Socrates *lib. 5. hist. Eccles. cap. 22.* scribit, moris scilicet fuisse Ecclesiæ Romanæ, tribus tantum hebdomadis ante Pascha jejunare, id purum mendacium esse, evincunt contraria Leonis Magni, Petri Chrysologi, aliorumque Patrum, qui Socratis ætate vixerunt, testimonia congesta à Natali Alexandro *d. 4. ad sec. 2.*

V. In hunc modum Quadragesimam observatam fuisse ad tempus usque Gregorii Magni, liquet ex ejusdem *homilia 16. in Evangelia num. 5. Oper. tom. 1. col. 1494.* ubi S. Doctor rationem etiam adducit, cur sex & triginta dies jejuniò transigerentur, inquiens: *A presenti die, usque ad Paschalis solemnitatis gaudia sex hebdomadæ veniunt, quarum videlicet dies quadraginta duo sunt; ex quibus dum sex dies Domini ab abstinentia subtrahuntur, non plus in abstinentia quam triginta & sex*

dies remanent. Dum verò per trecentos, & sexaginta quinque dies annus ducitur, nos autem per triginta & sex dies affligimur, quasi anni nostri decimas Deo damus; ut qui nobismetipsis per acceptum annum vivimus, Auctori nostro nos in ejus decimis per abstinentiam mortificemus. Prædictis verò triginta sex, alii quatuor dies, Cinerum videlicet, & tres insequentibus, additi postea fuere quadragesimalis jejunii initio, ut ita exactius Christi Domini exemplum imitemur, qui *quadraginta diebus, & quadraginta noctibus jejunavit, Matth. 4.* Quo verò tempore, & quo auctore id factum fuerit, difficile est definire. Bellarminus *lib. 2. de bon. Oper. cap. 15.* censet, jam à quinto sæculo Romanæ Ecclesiæ usum obtinuisse, ut quatuor dies, Dominicam Quadragesimæ præcedentes, jejuniò consecrarentur; etenim Leo Magnus *serm. 4. de Quadragesima*, quem in Dominica Quinquagesimæ habitum idem Bellarminus existimat, ait: *Secunda, & quarta, & sexta feria jejunemus. Sabbatho autem apud Beatum Petrum vigiliis celebremus.* Verùm hanc opinionem jamdiu exploserunt viri eruditi, præcipuè Hugo Menardus in *not. ad Sacram.* Nam, præterquam quod dies jejunii in *cit. loc.* descripti, non sunt illi idem, quos posterior ætas recepit, ex allegata Gregorii Magni homilia luculenter constat, præfatum additamentum, labente sæculo VI. in Ecclesia Romana nondum fuisse moribus usurpatum. Adduntque Pagius *Critic. in Baron. ad ann. 57, num. 8.* & Natalis Alexander *cit. dissert. 4. ad sec. 2. art. 3.* ea Leonis verba in plerisque antiquis codicibus desiderari; ex quo conjiciunt, genuina non esse, sed Leonis sermoni recentius assuta. Alii apud Azorium *Inst. part. 1. lib. 7. cap. 12. quest. 2.* initiales illos dies additos arbitrantur

4
ab ipsomet laudato Gregorio Magno; alii verò à Gregorio II. qui, ineunte seculo VIII. Pontificatum tenuit. Sed omnes decepti sunt à Gratiano, qui in *Can. 16. de Consecrat. dist. 5.* Gregorio Papæ decretum adscribit, quòd hisce verbis conceptum producit: *Ut sacer numerus quadraginta dierum adimpleatur, quem Salvator noster suo sacro jejuniò consecravit, quatuor dies prioris hebdomadæ ad supplementum quadraginta dierum tolluntur, id est quarta feria, quæ caput jejunii subnotatur, & quinta feria sequens, & sexta, & Sabbatum.* Quod tamen neque in paulò ante allegata homilia Gregorii Magni, è qua cæteroquin reliqua ejusdem Canonis verba excerpta sunt, neque in Gregorio II. Actis reperimus. Amalarius, Auctor noni sæculi, *l. 1. de Ecclesiasticis Officiis*, quæ certè juxta ordinem, & Ritus Romanum exponit *c. 7.* inquit: *Quarta feria inter Quinquagesimam, & Quadragesimam jejunium, quod protenditur in Pascha Domini, inchoamus.* At ex adverso Rattramus Monachus Corbejensis, qui medio eodem sæculo nono apologiam contexit pro Ecclesia Latina adversus Criminationes Græcorum *l. 4. c. 4.* asserit, Romanos caput jejunii à Dominica prima Quadragesimæ, non à feria quarta Cinerum inchoasse; quod ad rem advertunt Christianus Lupus in *scholiis, & notis ad Concil. Cant. tom. 3. pag. 815.* & Mabillonius *præfat. 2. in sæcul. IV. cap. 4. num. 162.* In tanta itaque rerum obscuritate, & Auctorum discrepantia, illud videtur affirmandum, quod opinantur citatus Natalis Alexander, & Thomassinus, *tract. de jejuniò part. 2. cap. 2.* nimirum coepisse prius nonnullos fideles, ex singulari quadam pietate, quatuor dies, Dominicæ Quadragesimæ prævios, antepaschali jejuniò adicere; eo-

rumque morem, ab universa Latina Ecclesia paulatim receptum, vim & robur legis tandem obtinuisse, quam postea in Concilio Beneventano anni 1091. firmavit Urbanus II. *can. 4. Nullus omnino laicus, post diem Cineris, & cilicium, qui caput jejunii dicitur, carnibus vesci audeat;* ubi laicorum tantum fit mentio; quia, observante laudato Christiano Lupo *ibid. pag. 816.* Clericorum mos erat jejunium inchoandi Dominica Quinquagesimæ; quod constat *ex Can. 4. & 6.* apud Gratianum *dist. 4. &* ipsemet Urbanus II. edixit in Concilio Claromontano anni 1095. cujus canonem IX. à Guillelmo Malmesberiensis depravatam, ex Mathæo Parisiensi, & Francisco Bellefortio, ita legendum asserunt Lupus *cit. loc. &* Harduinus in *sua Collect. tom. 6. part. 2. col. 1737.* *Nemo laicorum à capite jejunii, nemo Clericorum à quinquagesima usque in Pascha carnes comedat.*

VI. Jam verò predictam consuetudinem quadragesimale jejunium à feria quarta Cinerum exordiendi, numquam amplexatam esse Ecclesiam Mediolanensem, ne ab Ambrosii institutis quorum fuit semper tenacissima, recederet, testantur Decius, Doctor Mediolanensis, cui profectò suæ Ecclesiæ mores erant perspecti in *Cap. Ad audientiam, de rescript. num. 20.* Fagnanus in *Cap. Explicari, de observat. jejun. num. 57.* & laudatus Thomassinus *cod. cap. 2. num. 3.* Idque probè sciens S. Carolus Borromæus, non solum nihil quoad hoc innovavit, sed priscam disciplinam in ea suæ Dioecesis parte, ubi fuerat retenta, intactam reliquit, atque in suo primo Concilio Provinciali *part. 2. tit. de jejuniò Actor. Eccles. Mediolan. part. 1. p. 12.* ita statuit: *edicimus, ut in provincia nostra, proxima quarta feria post Quin-*

Quinquagesimam, omnes quadragesimalis observantia initium faciant, præter Civitatem Mediolanensem, easque Dioecesis partes ubi ex Divi Ambrosii instituto Divina Officia celebrantur. Longè verò aliud sensit sanctissimus Archipræsul de abusu, in eandem Ecclesiam invecto, comedendi carnes prima Dominica Quadragesimæ; hunc etenim, quia primigeniam Ecclesiæ legem evertibat, ex Apostolica traditione derivatam, sanctè & inviolatè ubiquè semper retentam, ac etiam Mediolani retroactis temporibus religiosè servatam, & qua propterea corruebat, sanctioris disciplinæ fundamentum nutabat, non diutius tolerandum, sed stirpandum censuit in sua quinta Synodo Dioecesana, in qua ita statuit *Auctor. Eccles. Mediolan. part. 2. pag. 382.* *“Dominica, quæ in capite Quadragesimæ, more Ambrosiano, dicitur, ut reliquæ Dominicæ quadragesimales, servetur item, ab eaque abstinentiæ quadragesimalis initium planè fiat, cum non solum ex sanctissimo Patrum testimonio, sed ex sermonibus & doctrina in primis ejusdem Beati Ambrosii, priscisque hujus Ecclesiæ tabulis, atque ex omni ritum certissima ratione, illam in Quadragesimæ diebus primam Dominicam & numerari, & esse liquidò constet; proinde à cibis qui quadragesimali tempore lege jejunii vetiti sunt, abstineat Clerus, & populus omnino eo die, sicut aliis Dominicis Quadragesimæ diebus.”*

VII. In altero pariter S. Caroli edicto, quo spectacula, & publici ludii diebus festis interdicebantur, nihil profectò novi decernebatur, sed antiquæ excitabantur leges, nedum ab Ecclesia, sed à secularibus Principibus lata. Etenim Theodosius senior *leg. 2. tit. 5. lib. 15. Codic. Theodosian. tom. II.*

cujusque generis spectacula diebus Dominicis exhiberi vetuit: *Nullus Solis die populo spectaculum præbeat, nec divinam venerationem confecta solemnitate confundat.* Theodosius junior *ibid. leg. 5.* non minus Dominicis, quam aliis solemnioribus festis diebus, à theatralibus scenis, & circensibus ludis abstinendum constituit, etiamsi in aliquem ejusmodi diem natalis incideret Imperatoris, cui tunc maximum honorem deferri, ait: cum omnipotentis Dei majestati debitus præstatur religioni cultus: „Dominico, qui septimanæ totius primus est dies, & Natalè, atque Epiphaniòrum Christi Paschæ etiam, & quinquagesimæ diebus... omni theatrorum, atque circensium voluptate, per universas urbes, earundem populis denegata, totæ Christianorum, ac fidelium mentes Dei cultibus occupantur... Ac, ne quis existimet, in honorem numinis nostri, veluti majore quadam Imperialis officii necessitate compelli... nemo ambigat, quod tunc maximè mansuetudini nostræ ab humano genere defertur, cum virtutibus Dei omnipotentis, ac meritis universi obsequium orbis impenditur.“ Idem edictum, lata insuper in ejusdem violatores poena ammissionis militiæ, & proscriptionis honorum, renovarunt Leo, & Anthemius *leg. 11. Cod. Justin. de feriis*: „Nihil eodem die sibi vendicet scena theatralis, aut circense certamen, aut ferarum lachrymosa spectacula. Et, si in nostrum ortum, aut natalem celebranda solemnitas inciderit, differatur. Amissionem militiæ, proscriptionemque patrimonii sustinebit, si quis umquam hoc die festo spectaculis interesse, vel cumque Judicis apparitor, prætextu negotii publici, seu privati, hæc quæ hac lege statuta sunt, crediderit

»temeranda." Neque verò dubitandum est, ejusmodi Imperiales Constitutiones ad Ecclesiæ votum, atque Episcoporum suggestionem emanasse; siquidem in *Codice Canonum Ecclesiæ Africanæ can. 61.* legimus, Patres Africanos, in quadam Synodo congregatos, ab Imperatore Honorio petendum decrevisse, ut Dominicis, aliisque Deo sacris diebus spectacula, & ludos amoveri juberet. *Necnon & illud petendum, ut spectacula theatrorum, cæterorumque ludorum, die Dominica, vel cæteris Religionis Christianæ diebus celeberrimis, amoveantur, tom. 1. Collectionis Harduini col. 898.* Mirum autem non est, Ecclesiarum Antistites tantoperè exoptasse, ut saltem diebus Dei cultui specialiter destinatis illa removerentur profana oblectamenta, quibus ullo unquam tempore adesse, à Christiana professione per quam alienum reputarunt; quod constat ex Synodo Carthaginensi III. *can. 11.* Trullana *can. 51.* aliisque innumeris Conciliorum sanctionibus, & Patrum sententiis, quas collegit Thomassinus *de vet. & nov. Eccles. discipl. part. 3. lib. 3. cap. 42. & 43.*

VIII. Tertium denique S. Caroli decretum ab iis solùm poterat novitatis insimulari, quibus pristini Christianorum mores essent prorsus ignoti; siquidem, statim ac Christianis potestas facta est publica Templum construendi, diversa intra eorundem ambitum sunt loca constituta, in quibus viri à mulieribus separati consisterent; quin immò non desunt rerum Ecclesiasticarum indagatores, qui hanc ipsam divisionem ab Apostolis factam affirmant; & quamquam his refragetur mox allegandus Chrysostomus, negari tamen non potest, paulò post Apostolorum ætatem, eam fuisse in Ecclesia usitatam. Auctor enim *Constit. Apost.*

lib. 2. cap. 57. de hac separatione, tamquam de consuetudine loquitur in tota Ecclesia vigente; jubetque, Diaconissas custodire introitum mulierum, Ostiarios verò januæ præesse, qua viris in Ecclesiam patet aditus: *Ostiarii stent ad virorum introitus, quos custodiant; Diaconisse verò ad mulierum.* Ejusdemque divisionis, veluti rei notissimæ atque ubiquè usu receptæ, meminere Cyrillus Hierosolymitanus *præfat. in Cathech. num. 14.* Augustinus *de civit. Dei lib. 2. cap. 28.* Socrates *lib. 1. cap. 17.* aliique passim. Ut plurimum verò ea divisio facta erat ligneis parietibus, sicuti colligitur ex Chrysostomo *homil. 73. al. 74. in Matthæum. tom. 7. Oper. pag. 712.* ubi de ejusdem separationis origine hæc habet notatu digna: "Oporteret, utiquè in-
»tus esse murum, qui vos à mulie-
»ribus sequestraret. Quia verò id non
»vultis, necessarium esse putarunt
»patres nostri, ut saltem ligneis tabu-
»lis vos separaremus. Ut à senioribus
»ego audivi, initio hi parietes non
»fuere: In Christo enim Jesu non est
»mas, neque femina. Apostolorum
»quoque tempore unà viri, & mu-
»lieres erant. Nam tunc viri verè viri
»erant, & mulieres mulieres. Nunc
»verò contrà, mulieres meretricum
»sibi mores assumpserunt, viri autem
»ab equis furentibus nihil differunt."
Aurea hæc Chrysostomi verba forsàn perpendens S. Carolus Borromæus, secumque non immeritò reputans, magis in nostram, quam in Chrysostomi ætatem quadrare, eandem virorum à mulieribus separationem in Mediolanensibus Templis fieri voluit, quam & nos Romæ factam vidimus in Ecclesia S. Martini ad Montes, ubi, quandiu vixit Ven. Cardinalis Thomassinus, ejusdem Ecclesiæ titularis, stationes virorum, & mulierum, in-
ter-

terjecto ligneo muro, sejungebantur, quod etiam narrat Berninus in *ejusdem Cardinalis vita cap. 19.*

IX. Verùm quamquam S. Caroli decreta vetustissimis Ecclesiæ sanctionibus, consuetudinibus, & moribus nulla ex parte non responderent, nihilominus novitatis notam non evasere; cujus obtentu plerique turbulenti homines non dubitarunt, illa acriter impugnare, eorumque auctorem Carolum, veluti novatorem, palam, & publicè traducere. Ab hac calumnia ut se vindicaret sanctissimus Archipræsul, Gregorium XIII. universalem Ecclesiam tunc moderantem, adiit; eique causas exposuit, cur necessarium duxerit, gliscentibus in sua Dioecesi adversus priscam disciplinam abusibus, prædictis salubribus Constitutionibus obviare. Quia autem paulò post Legati Romam pervenerunt à Mediolanensi Magistratu, instigante civitatis Governatore, missi, ut iisdem decretis apud Pontificem intercederent, Carolus, quo liberitùs cum Pontifice agere possent, statim ab urbe discessit. Pontifex, auditis Legatis, negotium examinandum commisit nonnullorum Cardinalium Congregationi, à quibus aliquot Theologi, & Canonistæ fuere in consilium acciti. Istorum suffragia nos præ manibus habuimus, atque ex iis pleraque S. Caroli decretis hanc unicum ob causam obstitisse deprehendimus, quod inveteratis Dioecesis Mediolanensis moribus contrairerent. At meliori sanè consilio Gregorius Caroli Edicta, non cum hodiernis corruptelis, sed cum priscis Ecclesiæ institutis, sacrisque canonibus, in quibus erat apprimè versatus, contulit, eaque his adamussim congruere videns; spretis contrariis Theologorum suffragiis, suis Apostolicis litteris confirmavit, & Mediolanenses Legati, qui à Romanis per jocum appellaban-

tur *Oratores Bachanalium*, eò quod præcipuè ad Urbem accessissent, ut Bacchanalium jura tuerentur, & ampliarent, re infecta in patriam remearunt. Totam hujus rei historiam quam leviter tetigerunt sacræ Rotæ Auditores in Relatione causæ Canonizationis S. Caroli *part. 2. arg. 20.* ex professo referunt Carolus à Basilica Petri *de Vita, & rebus gestis S. Caroli lib. 5. c. 7. & seq.* Joannes Petrus Guissanus in *Vita S. Caroli lib. 6. cap. 3. & 4.* Episcopus Antonius Godeau in *Elogiis Episcoporum, elog. 98. pag. 640. & in Vita ejusdem S. Caroli c. 23. 24. & 25. l. 1.* Possevinus *de Vita & actione S. Caroli c. 10. 16. 20. & 25.*

CAPUT II.

De falsa nota novitatis, quæ opponitur Constitutionibus Synodalibus, quibus ordinandorum multitudini modus imponitur, ac regulæ, & remedia canonica præscribuntur, ut Clericorum Ordinationes debito modo fiant.

Nihil facilius est, quam ut Episcopo ad alicujus Ecclesiæ regimen assumpto in locum alterius, à quo, propter facilitatem in Clericis faciendis, iisque promovendis, universa Dioecesis relicta sit Ecclesiasticis hominibus referta, si ipsi propositis edictis, & Synodalibus decretis, abusu modum imponere, & canonicas cautelas, quibus fructuosæ sacrorum Ordinum collationi sapientes provisum est, in usum revocare velit, novatoris notam, licet immeritò, incurrat, ejusque Edicta, atque decreta novitatis nomine traducantur. Eodemque modo in hominum censuram incidere solet Episcopus, qui dum finitimarum Dioecesium Præsules in conferendis